

Sygn. akt II K 269/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 listopada 2015r.

Sąd Rejonowy w Łęczycy, w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Robert Kobus

Protokolant sekr. sąd. Małgorzata Góralska

z udziałem Prokuratora Przemysława Pokory

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 06 listopada 2015r. w Ł.

sprawy:

R. S., syna M. i A. z domu K., urodzonego (...) w K.,

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 19 stycznia 2015 roku w miejscowości K. woj. (...) prowadził samochód osobowy m-ki O. (...) o nr rej. (...) po drodze publicznej w ruchu lądowym, czym nie stosował się do orzeczonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Łęczycy sygn. akt VIIK 176/14 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w lądowej strefie ruchu na okres 3 lat,

tj. o czyn z art. 244 k.k.

2. w dniu 28 stycznia 2015 roku w miejscowości N. woj. (...) prowadził samochód osobowy m-ki O. (...) o nr rej. (...) po drodze publicznej w ruchu lądowym, czym nie stosował się do orzeczonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Łęczycy sygn. akt VIIK 176/14 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w lądowej strefie ruchu na okres 3 lat,

tj. o czyn z art. 244 k.k.

orzeka:

1. oskarżonego R. S. uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów i za to za każdy z nich na podstawie art. 244 k.k. skazuje go i ustala, iż czyny te zostały popełnione w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności i stanowią ciąg przestępstw opisany w art. 91 § 1 k.k. i za to za przypisane mu czyny na podstawie art. 244 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierza mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

2. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w wysokości 190 (stu dziewięćdziesięciu) złotych.

Sygn. akt II K 269/15

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu 27 czerwca 2014r. R. S. zastał skazany przez Sąd Rejonowy w Łęczycy w sprawie sygn. akt VIIK 176/14 za czyn z art. 178a § 1 i 4 k.k. na karę pozbawienia wolności. Orzeczono wobec niego także środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w lądowej strefie ruchu na okres 3 lat. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 05.07.2014r.

Dowód: odpis wyroku k.2, karta karna k.17.

Mimo orzeczonego prawomocnie wobec niego środka karnego, a opisanego powyżej, w dniu 19 stycznia 2015 roku w miejscowości K. R. S. prowadził samochód osobowy marki O. (...) o nr rej. (...) po drodze publicznej, w ruchu lądowym. Został zatrzymany do kontroli drogowej przez funkcjonariuszy Policji. Po sprawdzeniu w policyjnej bazie danych okazało się, iż wobec oskarżonego orzeczono prawomocnie zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w lądowej strefie ruchu na okres 3 lat.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego k.23, k.28, k.50-51, zeznania R. O. k.4v-5, zeznania W. S. k.6v, odpis wyroku k.2 .

Mimo orzeczonego prawomocnie wobec niego środka karnego, a opisanego powyżej, w dniu 28 stycznia 2015 roku w miejscowości N. R. S. prowadził samochód osobowy marki O. (...) o nr rej. (...) po drodze publicznej, w ruchu lądowym. Został zatrzymany do kontroli drogowej przez funkcjonariuszy Policji. Po sprawdzeniu w policyjnej bazie danych okazało się, iż wobec oskarżonego orzeczono prawomocnie zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w lądowej strefie ruchu na okres 3 lat. Oskarżony czynów tych dopuścił się w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego k.28, k.50-51, zeznania R. O. k.12v, zeznania J. R. k.14v, odpis wyroku k.2 .

Oskarżony ma 27 lat, posiada wykształcenie zawodowe, z zawodu jest elektromechanikiem pojazdów samochodowych. Obecnie podejmuje prace dorywcze z dochodem 1400 zł miesięcznie. Jest bezdzietnym kawalerem, nie posiada nikogo na utrzymaniu. Nie posiada majątku. M. G. był czterokrotnie karany, w tym dwukrotnie a czyn z art. 178a § 1 k.k. oraz jednokrotnie za czyn z art. 244 k.k.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego k. 50, karta karna k.46.

Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i odmówił składania wyjaśnień. Przyznanie się oskarżonego do winy nie budzi wątpliwości w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Jego konfesja znajduje stosowne oparcie w materiale dowodowym, w szczególności w dowodach rzeczowych w postaci odpisu wyroku, karty karnej, zeznaniach świadków.

Całość zeznań świadków O., R. i S. Sąd ocenił jako prawdziwe. Świadkowie zeznawali konsekwentnie, ich zeznania są logiczne, spójne, znajdują oparcie w wyjaśnieniach oskarżonego, ale również w dowodach z warstwy rzeczowej, jak odpis wyroku. Świadkowie w ocenie Sądu zeznawali obiektywnie, nie dążyli do nadmiernego obciążania oskarżonego.

Uzupełnieniem w przedmiotowej sprawie opisanego wyżej osobowego źródła dowodowego są dokumenty zgromadzone w aktach sprawy. Sąd uwzględnił je jako wiarygodne, albowiem nie budzą one zastrzeżeń co do prawdziwości. Żadna ze stron nie podważała także prawdziwości żadnego z tych dokumentów.

Sąd zważył co następuje:

Zgodnie z brzmieniem art. 244 kodeksu karnego kto nie stosuje się do orzeczonego przez Sąd zakazu zajmowania stanowiska, wykonywania zawodu, prowadzenia działalności, prowadzenia pojazdów podlega karze pozbawienia wolności do lat 3. Powołany przepis penalizuje zatem niesposobność orzeczeń sądu dotyczących m.in. zakazu prowadzenia rowerów.

Występku z art. 244 k.k. może dopuścić się ten wobec kogo orzeczono jeden z wymienionych powyżej zakazów. Czyn określony w powołanym przepisie ma charakter umyślny, a zatem podmiotową przesłanką odpowiedzialności

jest świadomość sprawcy, iż narusza ciężące na nim z mocy orzeczenia sądu zakaz albo nie dopełnia obowiązku, nałożonego na niego przez sąd. W grę wchodzi zatem obie formy umyślności, a zarówno z zamiarem bezpośrednim naruszenia zakazu, jak i zamiar ewentualny, gdy sprawca uświadamia sobie możliwość, iż narusza zakaz lub obowiązek orzeczony przez sąd i z tym się godzi. (por. M. Marek – Komentarz do ustawy Kodeks Karny, s. 458, oraz M. Szewczyk w: A. Zoll, Komentarz 2, s. 850). Nadto na uwagę zasługuje teza zawarta w uzasadnieniu wyroku z dnia 17 stycznia 2003 r. Sądu Najwyższego, sygn. akt WA 75/02, OSNKW 2003, nr 5-6, poz. 44, zgodnie z którą znamiona omawianego przestępstwa są spełnione, gdy zakaz, do którego sprawca nie stosuje się, został orzeczony przez sąd prawomocnie, co wymaga ustalenia świadomości sprawcy, co do uprawomocnienia się orzeczonego zakazu.

Zachowania oskarżonego opisane powyżej z dnia 19 stycznia i 28 stycznia 2015r. wypełniają dyspozycję czynu opisanego w art. 244 k.k. W dniu 27 czerwca 2014r. R. S. został skazany przez Sąd Rejonowy w Łęczycy sygn. akt VIIK 176/14 za czyn z art. 178a § 1 i 4 k.k. na karę pozbawienia wolności. Orzeczono wobec niego także środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w lądowej strefie ruchu na okres 3 lat. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 05.07.2014r. Oskarżony był już karany za czyn z art. 244 k.k. (wyrok z dnia 22 stycznia 2015r.). Bezsprzecznie oskarżony w zakresie obydwu czynów działał w ramach zamiaru bezpośredniego.

Wina oskarżonego co do obydwu czynów nie budzi wątpliwości Sądu. Z tych względów Sąd uznał oskarżonego za winnego zarzucanych mu czynów z art. 244 k.k. Z uwagi na fakt, iż czyny te zostały popełnione w krótkich odstępach czasu (w odstępie zaledwie kilku dni) i z wykorzystaniem takiej samej sposobności, Sąd ustalił, iż pozostają one względem siebie w ciągu przestępstw, o którym mowa w art. 91 § 1 k.k. Za przypisane oskarżonemu czyny Sąd wymierzył mu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności. W ocenie Sądu jest ona adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynów oraz do winy oskarżonego, pozostając również w odpowiedniej proporcji do granic ustawowego zagrożenia przewidzianego w art. 244 k.k. Kara ta zresztą została orzeczona z wykorzystaniem instytucji z art. 387 k.k. Przedstawiona propozycja co do kary przez oskarżonego, wobec której nie sprzeciwił się Prokurator, została przez Sąd w pełni zaakceptowana.

Sąd decydując w przedmiocie wymiaru kary wobec oskarżonego Sąd miał na względzie popełnienie czynów z zamiarem bezpośrednim. Sąd uwzględnił również fakt uprzedniej wielokrotnej karalności oskarżonego. W tym miejscu należy podnieść, iż oskarżony obydwu przypisanych mu czynów dokonał w styczniu 2015r., tj. w tle toczącego się wobec niego postępowania karnego o tożsame przestępstwo z art. 244 k.k., co którego zapadł wyrok w dniu 22 stycznia 2015r. w sprawie IIK 879/14. Powyższe wykazuje na poziom demoralizacji oskarżonego i jego rażące lekceważenie orzeczeń sądowych. Jako okoliczność łagodzącą Sąd poczytał przyznanie się do winy oskarżonego. Kara wymierzona oskarżonemu we właściwy sposób spełni swoją rolę w zakresie celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie ma do spełnienia wobec niego. Stanowić będzie sprawiedliwą odpłatę za popełnione przez niego przestępstwa, uzmysłowi mu wagę i naganność jego czynów i zapobiegnie ponownemu naruszeniu przez niego porządku prawnego. Kara ta jest również odpowiednia ze względu na jej społeczne oddziaływanie, bowiem wskaże na nieuchronność reakcji karnej, odpowiedniej do wagi przestępstwa. Potępienie czynu oskarżonego wyrażające się w wymierzonej mu karze uświadomi również środowisku, w którym żyje oskarżony, iż zachowanie takie jest naganne. W tym sensie kara zrealizuje swoje cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W sprawie nie było żadnych podstaw do ustalenia, iż cele kary zostaną osiągnięte wobec oskarżonego przy warunkowym zawieszeniu jej wykonania. Oskarżony był już wielokrotnie karany, w tym orzekano wobec niego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania. Jak widać uprzednie skazania nie odniosły spodziewanego efektu prewencji indywidulanej i oskarżony ponownie wrócił na drogę przestępstwa. W szczególności widać u oskarżonego brak szacunku dla orzeczeń sądowych, respektowania zakazów sądowych. Daty popełnienia czynów pokazują, iż oskarżony bagatelizował orzeczony zakaz, zwykle zdarzenia dnia codziennego, jak konieczność dojazdu do pracy, były wystarczające by ponownie naruszyć zakaz sądowy. Oskarżony zamiast inaczej rozwiązać sobie dojazd do pracy uznał, iż najlepiej będzie zwyczajnie jeździć samochodem, a orzeczenie Sądu można lekceważyć. Oskarżony łącznie był już karany za cztery przestępstwa, a teraz Sąd przypisał mu piąte i szóste przestępstwo. W

tym stanie rzeczy nie sposób postawić wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej. Oskarżony musi wiedzieć, iż naruszanie przepisów prawa wiąże się z nieuniknioną konsekwencją dla niego w postaci dotkliwej kary.

Z uwagi fakt, iż oskarżony uzyskuje dochody, jego sytuacja jest stabilna, nie ma nikogo na utrzymaniu, Sąd zasądził od niego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości zgodnie z zasadą, iż w wypadku skazania to oskarżony ponosi koszty sądowe (vide art. 627 k.p.k.).

Z/ odpis wyroku wraz z odpisem uzasadnienia przesłać oskarżonemu z pouczeniem o przysługującym środku odwoławczym.